

Není ticho JAKO TICHOU

„Ticho,“ napomenula netrpělivě paní učitelka celou třídu, ačkoliv si v lavicích povídaly jenom tak tři nebo čtyři páry děvčat. Samozřejmě, že si povídat neměly, i když jen šeptaly, protože paní učitelka právě vykládala rovnice na sčítání a odčítání.

„Až vás příští hodinu vyvolám, budete stát u tabule a zase nebudete ničemu rozumět!“ To znělo jako pohružka i jako povzdech, protože paní učitelka už dětem ty nešťastné rovnice vysvětlovala poněkoličkáte.

Maruška s Hankou patřily k těm, kdo tedy opravdu pozor nedávaly. Jenže to bylo proto, že Maruška už ty rovnice uměla a Hance je vysvětlí o velké přestávce raz dva. Tak proč by měly dávat pozor?

Velké přestávky jsou to nejlepší, co se dá ve škole zažít. Nemusí být ticho a nemusí se dávat pozor. Naopak. Ve třídě je to jako v nějaké velké tržnici. Kluci po sobě házejí papírové koule, jindy vezme jeden druhému třeba penál a honí se mezi lavicemi, holky se sesednou do kroužku a strašně nahlas se něčemu smějí – prostě paráda.

Dneska ovšem zůstaly Maruška s Hankou v lavici a zkoušely počítat rovnice, které dostaly za domácí úkol. Ani jedna neměla zájem vykládat si s ostatními, kde byly v sobotu a v neděli. U obou to bylo doma při starém. Maminky odjízděly do nemocnice a vracely se unavené a smutné. A ostatní dospělí měli plné ruce práce, tak jaképak ježdění?

Marušce to připadalo nespravedlivé. Proč zrovna ona a Hanka mají mít takové trápení? Proč nemůžou sedět o víkend v autě s celou rodi-

nou, projíždět se po horách a dělat výlety a dostávat dobré jídlo a drahé dárky, aby se měly ve škole čím pochlubit?

Však to už také doma po večeři nevydržela a v kuchyni při mytí nádobí to všechno vysypala na babičku. „Hmm, hmm, hmm...“ řekla jen několikrát babička, ale nepřerušovala jí. Počkala tak dlouho, až se Maruška sama od sebe odmlčela.

Chvilí mlčela i babička, než pomalu řekla: „Počkej Maruško, celou jsi mě zavalila tím svým povykem... Potřebuji chvilku na to, abych si v sobě udělala ticho.“

„Babi, nechtěla jsem křičet, jenom jsem ti to chtěla říct. Že jsem z toho ze všeho nešťastná.“

„Já vím, Maruško, taky jsi nijak nekřičela. Alespoň ne pusou. Ale já jsem přesto v tobě slyšela veliký hluk.“ – „Ve mně, babi?“ nemohla to Maruška pochopit.

Babička se na ni zkoumavě podívala: „Hluk, Maruško, nedělají vždycky jen naše ústa, ale i naše srdce. Jsem ráda, žeš mi to všechno řekla, protože teď se může tvoje srdce pomalu ztišit... A teprve v tom tichu uslyšet něco důležitého.“

A babička se znovu odmlčela. Maruška jí úplně neporozuměla, ale nádobí bylo umyté, utřené a uklizené – nebylo, proč dál stát u kuchyňské linky...

Tak se dnes Maruška setkala s tichem, o které stojí učitelé ve škole, ale i s tichem, které potřebuje naše srdce. Potřebuje? Poprvé od doby, kdy maminka onemocněla, Maruška večer při modlitbě s Bohem nemluvila. Prostě s ním o své mamince mlčela. Jestlipak od něho zaslechla něco důležitého?

Povídejte si

Kdy máte kolem sebe rádi hluk?

Kdy máte kolem sebe rádi ticho?

Může se někdo bát ticha?

Může mít někdo ticho rád?

Co podle vás myslela babička tím, že Maruška může „ztišit svoje srdce“?

Ruší ticho v našem srdci myšlenky? Nebo zlost? Nebo pocit křivdy?

Nebo něco jiného?

Může podle vás Bůh hovořit k dětem, jako byla Maruška?

Může Bůh vůbec hovořit s lidmi, když nemá lidský hlas?

Pozor!
Tohle jsou filozofické
otázky, které nemají
jednu jasnou odpověď!
Mají za úkol učit nás
přemýšlet, hledat
důvody svých tvrzení
a povídat si o nich.

Tak zase
příště...

